

Việc chuyển đổi các linh mục đến giáo xứ khác có ý nghĩa gì?

Tác Giả: Pr Nguyễn Tuấn Hoan

Thứ Bảy, 17 Tháng 7 Năm 2010 09:18

Còn nhiều giáo xứ mà dân Chúa rất mong có một cha sở mới, vì họ quá chán ngán một mặt một tể sống như kẻ chăn thuê

Trong tháng 7-2010 này, giáo phận Sài-gòn có sự thay đổi một loạt các linh mục phò tá, phó xứ từ xứ này qua xứ khác. Có vị tiếp tục làm phó xứ, có vị nhận chức chánh xứ nơi xứ mới. Số kiện này chắc hẳn phải vì lợi ích cho dân Chúa, hẳn là cho lợi ích cá nhân các linh mục. Hơn 40 linh mục là một con số không nhỏ để có thể đem đến một sự đổi thay trong đời sống cộng đồng dân Chúa của giáo phận. Khi biết tin này và nhìn bản danh sách, tôi bỗng nảy ra một suy nghĩ muôn chia sẻ với anh em bản hữu xa gần và cũng chân thành nguyện vọng với các vị linh mục sắp nhận nhiệm sở mới, hãy suy tư và hãy lắng nghe tiếng gọi của một giáo dân.

Bài chia sẻ này chỉ nói lên một suy nghĩ cá nhân dựa trên số kiện chỉ không đề cập đến khía cạnh giáo luật. Thực tế thì luật đạo cũng như luật đời, đều nằm trong tay người có chức có quyền, họ hiểu luật là để biết cách lách luật, để biết làm thế nào áp dụng người thiếp có bề mặt phớt lờ và nghĩ theo một khuôn khổ mà thôi. Ngày xưa Chúa Giê-su chỉ luôn nguyện rửa cái đám luật sĩ đó sao? Họ chỉ biết bó buộc người gánh nặng mà chỉ trên vai người dân, còn họ thì không buồn để ngón tay vào (x. Mt 23). Đó là cái họ nghĩ hình như, thì mãi mãi như vậy mà họ không biết tận số luật này luật kia để ra oai mà chỉ đem lợi cho dân Chúa ích lợi thì thế nào. Họ chỉ biết mặt mặt ra là nói làm thế này là sai luật, phải làm thế kia mới đúng...chỉ biết áp dụng luật cách máy móc, vô cảm.

Vấn đề chuyển chuyển

Trong việc chuyển chuyển các linh mục, không biết các đồng bản quyền dựa trên tiêu chuẩn nào, có khách quan không, có biết đến nhu cầu của dân Chúa cần loại linh mục nào không, bởi vì ý kiến người tiêu dùng cũng là một yếu tố không thể coi thường, vì hàng nhận rất rất khó trả lời. Tôi ví von như thế không quá đáng đâu, có những linh mục như một món quà, một ân huệ Chúa ban cho đoàn chiên, nhưng không ít linh mục như một gánh nặng, một cái ách của dân Chúa. Nếu là cha phó thì còn có ngày thay đổi, chỉ cha sở thì giáo luật cho phép vài muôn năm (đến 522), dù có xảy ra tình trạng hối lộ nhưng yếu tố để phải chuyển chuyển (đến 1740, 1741), thì vấn đề có lẽ đi, vì nó bám rễ quá sâu không dễ gì bỏ đi được! Dĩ nhiên để luật đó để để các đồng lý giải theo cách của mình. Chính vì thế, một sự chia sẻ của một sự cộng đồng, tác oai tác quái như một lãnh chúa, coi dân như kẻ rác. Dân rất oán hận nhưng chỉ có ai dám lên tiếng, một sự sợ hãi thì ít, mà đa số sợ hãi khó khăn khi có nhu cầu thiêng liêng, con cái họ và họ chỉ nghĩ, chỉ có các bí tích v.v. Một sự hiểu lầm giáo lý Hôn nhân nói với tôi rằng vùng Gia Định, Long Khánh các cha khó hiểu, dù lý do công ăn việc làm phải vì thành phố, nhưng muôn hiểu giáo lý hôn nhân nào trong thành phố, thì phải xin phép cha trưởng, cha có đồng ý mới được, nếu không, thì dù có hiểu xong khóa giáo lý, có giảng dạy nhưng nhận họ phải, cha cũng không chấp nhận. Đúng là luật rất nghiêm, cũng không lẽ vì giáo phận Xuân Lộc khá nhiều nghiêm, thì tất nhiên các đồng tu rất nghiêm không phải là ít. Tôi để nghe nói rất nhiều về sự sống dung tục, tha hoá, để biết là thái độ quan liêu nhưng hách của những linh mục trong giáo phận này. Nói đến những thái độ vênh vác nhưng hách quát nạt dân thì tôi liền nghĩ đến câu chuyển ngôn ngôn “Con là mang hòm xương thánh”!

Có cần thiết không? Có thực tế không?

Việc chuyển đổi các linh mục có phải là việc cần thiết cho môi trường hay không? Nếu không xét đến môi trường mà chỉ thay đổi để trả thì quả là việc làm máy móc, có khi gây thiệt hại cho dân Chúa. Ví dụ, một cha phó đang phục vụ rất hiệu quả trong một giáo xứ, đang có những đóng góp trong những lãnh vực giáo lý, hội đoàn cộng đồng, dành bỏ giờ. Khi cha khác đến thì thay đổi mà có khi còn làm ngược lại, đây cũng là một sự kiện phổ biến, vì thói quen nghiệp, chủ mưu làm theo ý riêng mình, thay vì tiếp tục công trình của người đi trước. Đáng khác, việc chuyển đổi hàng loạt, để làm cho một số linh mục không gặp môi trường thuận lợi, sự sống cơ cực, mất niềm tin, thất vọng, chỉ mong chờ đổi đến nơi nào đó để yên.

Trong thực tế, có một số cha phó rất được giáo dân quý mến do thói cách đối đối và lòng nhiệt thành trong việc, gần gũi dân chúng và đến quý trọng do biết biết gì một khoảng cách cần thiết. Số quý trọng này không phải chỉ vì họ cá nhân hay hội đoàn mà là nơi đến chúng. Nói như thế vì có những cha phó chỉ đến với nhóm nào hay vài cá nhân nào cùng quan điểm, nhất là đem lại cho ngài những lợi ích vật chất, hoặc những niềm vui chóng qua. Thế thì một linh mục mà ban ngày thì xách xe chạy lòng bông, la cà đâu làng cuội xóm, tối đến thì lại vào nhà người “quen” để xem TV tới 11 giờ 00 khuya, thì những xuyên suốt thì giờ đâu soạn bài giảng cho chủ nhật, nên hầu hết những bài giảng của ngài đều vui đùa chủ yếu, chỉ gây cười cho người nghe. Những linh mục loại này cần “thu hồi” và được huấn luyện lại, chỉ chuyển đổi làm gì. Tôi đã thấy trên thực tế mà nói chỉ không biết ra đâu.

■ Có khách quan không?

Ngày xưa tôi ở trong quân đội, việc chuyển đổi đến và là chuyển đổi bình thường, những đảng sau việc bình thường này có nhiều vấn đề. Có những người lính thuộc diện “con ông cháu cha” luôn được ưu đãi, được và những đến và không tác chỉn, làm “lính kiêu ngạo”, những cấp bậc hơn thì cũng vậy hoặc phải chịu chết để được niềm những đến và và có tiền và có miếng, cuộc đời nhàn hạ không biết đến mà ăn ngủ, chỉ không nói đến những nơi cấp cấp mà những anh em đến gặp khác phải chịu đến những nơi khó khăn còn gầy, nơi rừng thiêng nước độc, phải đem cơm gạo sống đến để lấy sự bình yên cho dân chúng, và cho những kẻ họang thối kia.

Chuyển đổi là như thế, đây rõ ràng công phe phái. Còn chuyển đổi thì sao? Liệu việc chuyển đổi có khách quan không?

Đến với linh mục dám tình nguyện đến những vùng nông thôn nghèo khổ, hay chủ mưu chuyển những giáo xứ giàu sang trong thành phố, càng gần trung tâm càng tốt. Có linh mục cần để chỉ những đến cái danh vọng bản thân, dùng một thời để luồn cúi, lấy lòng bề trên để leo thang lên, không đến với mục đích thì ít ra cũng đến với công việc này thì kia. Bởi việc chuyển đổi hoàn toàn khách quan, không có những tác động khác, hay những những bất thiên và thì quả là điều khó tin. Một giáo xứ có những nét đặc thù, có nơi toàn tông, có nơi xen kẽ nhiều tôn giáo bản, và kinh tế cũng có những khác biệt, có giáo xứ đa số là dân lao động nghèo, giáo xứ khác lại có nhiều gia đình thuộc giới thượng lưu, giàu sang trí thức. Những khác biệt và chênh lệch đó sẽ là yếu tố khiến việc chuyển đổi những đến những đến quy định thì không khôn ngoan và công bằng. Cách nay khoảng 10 năm tôi đến với giáo lý tại một xứ như năm xưa quê Tân Phú, nghe

những viên chức ở đây nói với cha sở C, thì nhìn thấy mà cha sở cũng nhìn thấy (ngồi ở nơi tôi đến giúp), cha C cũng nói với tôi đây không lâu, đa số giáo dân là thành phần lao động nghèo, tôi nhìn thấy thành phần như vậy họ có thể kinh tế mới rồi, rồi thì gia đình rồi họ có con cái đến tuổi lập gia đình mà vẫn chưa có vợ chồng, thêm số...Mặt cha bên cha C nói: anh ở đây này thì hết góc đến lên đến...! Rồi nói câu nói đó, tôi thấy thấy họ có thể, chúng ngon lành chút nào nên cha C cũng chúng ta làm gì, ngoài việc làm xong là đi chơi với đám trẻ; vào những dịp có gì bóng đá là tập trung một đám thanh niên, ăn nhậu tối đêm, la hét om sòm. Hôm sau mấy bà mẹ công giáo phải vào đến “bãi chèo thuyền” hồi hăm! Cho đến một hôm, khoảng hơn 10 giờ đêm, cha C cùng với vài người dùng xe Honda chở hết đi (rồi nhìn thấy) âm thầm, nghe đâu sau đó mới đi đến thoả báo cho bên trên là xin thôi rồi! Nếu có năm bảy linh mục như vậy thì đời bên quyên chức còn bó tay chúng ta com!

Những khó khăn của linh mục mới

Một linh mục đời ở bên nhìn thấy đời mới khác đời bên chính xác, hay tiếp tục làm phó, phó tá đến có những khó khăn. Những trường hợp sau sẽ gặp những khó khăn hơn. Trước tiên là với cha sở. Không phải cha sở nào cũng có tâm lòng quảng đại và chân thành đón nhận một người anh em cùng tác với mình, thì hiện đời đi đến mà Số 10 như Chết V và Đời Sống Linh Mục nêu ra: “Những linh mục đến tuổi hãy thấy sự đón nhận các linh mục trẻ như những người em và hãy giúp đỡ họ trong những công tác cũng như những gánh nặng đến tuổi của họ tác với...” (Số 8b).

Nếu thấy lòng yêu mến Hội Thánh, quan tâm đến nhu cầu thiêng liêng của dân Chúa, thì trước tiên cha sở phải chân thành đón nhận người anh em với tất cả niềm vui và lòng yêu mến, sau là tạo mọi điều kiện để cha phó thấy hiện trên với chức năng mới, chia sẻ kinh nghiệm mới với, ngoài ra còn phải giúp ngài nâng cao đời sống nhân bản. Có hai phải đời tâm nhút nhát mà phải với công đoàn dân Chúa, chia sẻ với nhau những gánh nặng mà giáo xứ nào cũng có. Nói chung, các linh mục phải cảm nhận đời cái hình phúc trong công đoàn bé nhỏ và yêu mến Hội Thánh V như:

“Ngày ngày tôi đến gặp bạn,

anh em đời sống vui vẻ bên nhau”(Tv 132,1)

Trong thời gian, những cha sở chúng ta ôm tất cả, những niềm vui gặp gỡ gặp gỡ ban đến những người cho sự bắt đầu trong công việc, khi những người này gặp với người kia, sinh ra những nhau. Mặt sự cha sở có tính đến đoán và luôn luôn quyên hành của cha phó...chúng ta nhìn thấy khác hơn mình. Ngày càng ngày quan càng trở nên căng thẳng, đến rồi cuối cùng đi đến sự rạn nứt không hàn gắn được như đã từng có những giáo xứ. Thật là một gặp gỡ mà gặp gỡ nhau, yêu và yêu mà các ngài cần gào trên tòa giảng kêu gọi yêu thương, tha thứ, hiệp nhất. Giữ

Việc chuyển đổi các linh mục đến giáo xứ khác có ý nghĩa gì?

Tác Giả: Pr Nguyễn Tuân Hoan

Thứ Bảy, 17 Tháng 7 Năm 2010 09:18

điều mà mình không sẵn lòng có khác gì những con vịt đâu?

Ngoài những khó khăn nơi cha sở, cha phó còn gặp những khó khăn nơi cộng đoàn mới, nhóm này đòi hỏi thì này, nhóm khác đòi hỏi kia, rồi có những cá nhân muốn bắt nạt cộng đồng nên kẻ thân thuộc với cha, cho nên thì là vĩnh viễn, rồi lôi kéo cha theo ý mình. Một linh mục có bản lãnh, có lập trường sẵn không để mình bị lôi cuốn bởi phe nhóm nào hay cá nhân nào, luôn cố hành động và chu đáo, bài giảng soạn kỹ. Nên dành thời giờ trau dồi thêm về những môn học thánh, để giúp ích cho Giáo Hội như họ, để ngấm thấm và những kiến thức của mình. Cuộc sống chan hòa với mọi người, xem hết thấy mọi người đều là để tiếp tục chăm sóc mục vụ của mình, vượt trên mọi tranh chấp. Đừng có như thế chấp nhận sự ai trách móc. Đừng quá hào hứng với những kẻ đưa nịnh, quà cáp, luôn ca ngợi tăng bậc mình bằng những lời ngọt ngào. Có ngày chết không kịp ngáp đấy! Khi mới nếm, cái lưỡi câu có cả hàng nghìn năm, hình dáng chết liúu vu vu nguyên, thì mà có con cá nào nhún ra đâu, cứ thấy mọi ngon là nuốt! Khi đã nuốt câu thì có trở lại gì!

Trong thuật tu thân, Tuân Tử khuyên rằng: “Thấy người hay, thì phải cố mà bắt chước; thấy người dở thì phải xét xem mình có dở như thế không để mà sửa đổi. Chính mình có điều hay, thì phải cố mà giỏi hơn; chính mình có điều dở thì phải cố mà tránh đi.

Người chê ta, mà chê phải, tức là thấy ta; người khen ta mà khen phải, tức là bắt ta. Còn người nịnh hót ta, rồi là cố để cho họ ta đấy! Cho nên người quân tử tránh thấy, quý bạn và rất ghét cố để cho.

Kể từ nhân thì không thế. Cố cố bậy, mà rồi ghét người chê mình; rất dở mà rồi thích người khen mình. Bằng như họ lang, ăn như chim thú, mà thấy người ta không phải là không bằng lòng. Thân với kẻ siểm nịnh, xa cách kẻ can ngăn, thấy người chính trực thì căm ghét; thấy người trung tín thì chê...

Còn những linh mục đến các bệnh viện làm chính xứ, oai đấy! những không như gánh đầu. Nếu là một giáo xứ có một người, đến sống để trở nên thành, những viên chức đều là những người nhiệt thành có tài cách, làm việc để phục vụ chứ không vì danh. Thì quí trọng đó là một vị nể nhỏ để vun trồng tốt, cha xứ mới chỉ tiếp tục làm cho nó xanh tươi thêm trồng sinh trái tốt như họ. Những hình thay, vì thế tốt như giáo xứ như một vị nể nhỏ xứ xác, cành lá héo khô. Họ cố như một bị bệnh chiêm bái vì người chặn chèn là kẻ chặn thuê, qua năm tháng đã xén sạch lông và vịt kiêu sĩ của đàn chiên. Những con chiên trở nên bị sói cắn xé nhau. Những giáo xứ như thế rất khát khao đến những mục tử tốt, có để bản lãnh và lòng đạo đức, để với lòng tin vào quy định năng Chúa, với mục tử này sẵn lòng dạy cái giáo xứ sa sút không còn sức sống.

Còn như giáo xứ mà dân Chúa rất mong có một cha sở mới, vì họ quá chán ngán một mục tử sống như kẻ chặn thuê, rồi hành xử thô bạo, coi rẻ mọi người, hùng hổ quát tháo với những ai dám góp ý về những việc làm sai trái của mình. Điều mà họ nghĩ là chấp nhận mê tín nể những loại mục tử này, nó lây lan rất nhiều và khó điều trị, vì thế những bệnh này như mìn vào máu rồi. Chết bao giờ không còn chút máu nào trong cơ thể thì mới khi bị bệnh! Khi nếm lòng khao khát một cha sở mới khó để điều trị vì hai lý do:

1. Việc này hoàn toàn thuộc thẩm quyền của bề trên tối cao (đôi lúc cũng tối ...om), chỉ

Việc chuyển đổi các linh mục đến giáo xứ khác có ý nghĩa gì?

Tác Giả: Pr Nguyễn Tuân Hoan

Thứ Bảy, 17 Tháng 7 Năm 2010 09:18

không phải là dân mục tử là đấng, và tôi nói trên, giáo luật cho phép là vô tội hèn dốt vì cha sở.

2. Khi chân dung của vị mục tử coi trọng bằng lòng, mục tử chấp nhận nan y như trên, đấng bàn dân thiên hạ biết từ từ, thì bằng trên biết từ từ ngài đến xứ nào. Vì có đến xứ nào thì dân cũng là phép thả: “Đó bằng bằng trên, chúng con chấp nhận, xin cảm ơn!” Ngài và Vị tôi mình thông minh có thể để hiểu là cảm ơn là phép ỷ!

Thôi thì giáo xứ nào đang sống trong hoàn cảnh như thế, thì hãy vui lòng chấp nhận, coi đó như việc đến từ và một cách để sống tinh thần mùa xuân, nhất là mình hiểu để lòng mong đợi sự giải thoát của dân Do Thái thời xưa như thế nào!

Kết luận

Để kết luận cho bài chia sẻ này, trước hết, tôi xin chân thành cầu chúc tất cả các linh mục đến trên bềnh m đến giáo xứ mới trong dịp này, để tràn đầy ơn Chúa Thánh Thần, để các ngài đến khôn ngoan, mạnh mẽ và can đảm đón nhận môi trường mới. Dân Chúa rất khao khát tìm thấy nơi các ngài hình ảnh của Đức Kitô nhân hậu, quảng đại và giàu lòng thương xót. Dân Chúa không đòi hỏi các ngài phải là những siêu nhân, phi phạm, những mong muốn các ngài phải là khuôn mẫu cho lòng đạo đức và bác ái.

Sau hết, tôi mong rằng sự chuyển đổi không đáng là sự thay đổi trong không gian, những nơi ta đến chỉ. Dịp chuyển đổi này phải mang tính biến đổi cho sự thay đổi tâm linh, để mọi suy nghĩ, để mọi cung cách mục vụ, để mọi những quan hệ cho trong sáng, lành mạnh hơn. Để thế thì quả thật các ngài đã tạo phúc cho dân đến, bằng không nếu chỉ đi đến để thoát khỏi mọi bận tâm, hay một “xì-căng-đan” nào đó để yên thân hơn, để họ vì có địa điểm thì quả là đáng buồn.

Trước khi đóng tay, tôi xin tặng các vị một câu chuyện ngắn ngôn trong “Cổ Học Tinh Hoa”:

Con cú mèo gặp con chim gáy. Chim gáy hỏi: “Bác sắp đi đâu đấy?”.

Cú mèo nói: “Tôi sắp sang bên phía đông”.

“Tôi làm sao lại phải đi thế?”

“Đây nghe tôi kêu, nghe tôi ghét, cho nên tôi phải chuyển đến nơi khác”.

Chim gáy nói: “Bác có thể nào phải đi tìm kêu đi mọi đến. Chẳng không đi, thì sang phía đông, nghe tôi kêu, cũng lại ghét bác thôi, vì nhân tình đâu mà chẳng thế”